

ROMAN BRICHCÍN

. . . Nad jeho obrazy je možné stát
a těšit se a přemýšlet . . .

GALERIE ART PRAHA – SRPEN 2012

Tel.: +420 224 211 087, mobil: +420 602 233 723
Fax: +420 224 211 087, +420 274 780 957
e-mail: g.art@volny.cz, neubert@cbox.cz
www.galerieartpraha.cz

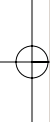
Fotografie – Otto Palán
Grafická úprava – Karel Šejna
Tisk – LABEL spol. s r.o., Josef Opasek

ROMAN BRICHCÍN

MALOVÁNO DUŠÍ
(Výstava malířského díla)

GALERIE ART PRAHA

ROMAN BRICHČÍN

MALOVÁNO DUŠÍ
(Výstava malířského díla)

GALERIE ART PRAHA
SRPEN 2012

Roman Brichcín

Prohlížímeli poslední práce Romana Brichcína, vystoupí před námi napětí, vznikající ze střetu dějů a míst, dvou oblastí, jejichž vztah vytváří nosnou osu autorova dlouhodobého figurálního projevu. Je s ní spjat tak silně, že prorůstá celou jeho osobností. V obrazech se prolínají protichůdné zkušenosti, ve kterých buď děje splývají s místy, nebo se místa a děje od sebe navzájem vzdalují a ubírají se vlastní cestou. U Brichcína do bezprostředního vjemu zasahují bezděčně se vybavující vzpomínky, jež se mohou kdykoli vynořit a prostoupit vnímání natolik, že jedno nejde oddělit od druhého. Odvádí pozornost do jiných časových a prostorových souvislostí než těch, v nichž se právě nachází. Do probíhajícího toku nejrůznějších všedních i důležitých okamžiků vnáší vzpomínka až jakýsi protipohyb, posouvající mysl za pevné souřadnice, jimiž se řídí rozvažování. Je to patrné z vlastních obrazů, ve kterých se znázorněná událost nesoustřeďuje do příčinných souvislostí, ale do významových trsů ostrých barevných tahů a pouze napovězených částí postav. Jejich zlomky a útržky, uvolňující se z nevědomí a zdánlivě neodůvodnitelně vyplývající na povrch, zjevují ještě něco dalšího, co se vymyká přímému pozorování a otevírá vstup do oblastí, označovaných vznešeným souslovím jako původní jednota, či do rámců, týkajících se kolektivního nevědomí. Brichcínův postoj se při tom nezakládá na sváru karteziánského a mytopoetického myšlení. Jeho zdrojem se stalo proniknutí do vzájemně souznících nebo si odporujících dějů a míst. Někdy Brichcín podléhá více smyslům, jindy se je snaží ztlumit, přesto záhy zjišťuje, že se bez nich neobejde. Jejich zvládnutí rozhoduje o směřování obrazů, o tom, zda vypadají uzavřeněji či otevřeněji, zda jsou více dokončené či jen letmo naznačené. Na jedné straně se nacházejí prchavé a mizející každodennosti, jejichž působení se vytrácí, z nichž v autorově paměti ulpívají jen záblesky, na straně druhé velké události, související s „věčnými návraty“, jež jsou odvěkými podněty a východisky představivosti, která má vedle viditelné podoby i skryté zacílení. Pro Brichcína jsou příznačné rychlé přechody. Na jeho obrazech se tak velké události, spojené často s odkazy na křesťanství, promítají do nepatrných a bezděčných, z nichž jakékoli náboženské připomínky nemusejí být vůbec zjevné. Brichcín v sobě vyrovnává pnutí stálého a plynulého, umožňující mu, aby děje vymanil z jejich sepětí s prostředím, s nímž jsou přirozeně svázané a jež si samy v sobě nesou. Děje pohlcují místa, jako by se postavy mohly obejít bez svého okolí, a místa usilují o to, aby se v nich děje rozplynuly. Na některých obrazech se děje a místa do sebe přelévají a ztrácejí se v sobě, na jiných si naopak udržují svou nezávislost. Brichcínova tvorba vyrůstá ze sváru světa, který se obává znázornění a raději by setrval pod povrchem malby, a světa, jenž jako by naopak z obrazů chtěl uniknout, avšak ty si jej k sobě stahují zpátky, nechávají se jím prostoupit a otevírají se mu. Opojně probleskuje z kajícího.

Karel Srp

Jako sběratel jsem začínal ne Bubeníčkem, ale Václavem Špálou, a Františkem Jiroudkem, a měl posléze i několik Fillů a pár Josefů Čapků a Šimáky z 30. let.

Jak život šel, připadalo mi čím dál víc zakonzervované sbírat jen první třetinu 20. století. Byli a jsou to velikáni evropského formátu, u jejich děl dokážu prostát a proobdivovat hodiny, ale vadilo mi, že to jejich nádherné umění je beznadějně uzavřené. Že nemohu vidět nic nového, jak pokračují, jaké další šperky objevím. Samozřejmě, ti páni malíři s velkým M byli dávno mrtví, jejich umění bylo beznadějně katalogizováno a přesně se ví co je a co není in.

Měl jsem štěstí, že ještě žili poslední velikáni své doby, Jan Bauch, Josef Jíra a Rudolf Krivoš, výtečný slovenský malíř stejné krevní skupiny Baucha a Jíry. Slovenský gróf noblesní malby i povahy. A protože jsem se bál, že se jednou i jejich dráhy naplní, a štětce oschnou, celých 25 let jsem tyto velikány obtěžoval otázkami, a prosbami, aby mi doporučili mladého, výborného, nejlépe ihned skvělého malíře. Byla to hloupost, ale měl jsem štěstí. A proti očekávání to šlo. Jan Bauch mi doporučil Josefa Jíru a zajel se mnou na Malou skálu, aby mě k němu uvedl...

A za dalších 15 let Josef Jíra nejméně rok musel bádát a přemýšlet koho, a pak mě poslal za Romanem Brichcínem. Řekl o něm, že je to nejlepší žijící mladý malíř. A Jíra po těch slovech z hromady svých kreseb vyhrabal dokument, jeho katalog, trochu umazaný od barvy. (A já později zjistil, že o jeho nadání mluvil a psal i sám veliký profesor Jiří Kotalík.)

Jenomže – ten katalog byla Brichcínova abstrakce, a po figuralistech nejvyšší kategorie, Bauchovi, Jírovi, či Krivošovi to byl, jak mi připadalo, skoro úlet. A zase jsem měl štěstí. Za rok, nebo dva se mi náhodou dostaly do ruky Brichcínovy katalogy s figurálkami. A byl jsem v šoku. Expresse, surrealismus, barevnost, která tam patří i když o tom nejdřív nevíte, místy minuciózní detail, přecházející do valéru.

Nad jeho obrazy je možné stát a těšit se a přemýšlet, (sám Brichcín říkává, že maluje co cítí a vysvětlení nechává divákovi). A Vy se při tom díváte na děje, o kterých jste předtím nevěděli, že vůbec za to stojí, a jste překvapeni, jak jsou krásné. Výsostně malířskými prostředky maluje postavy – herce života, jeho i našeho, kteří, jakoby na Vás čekali, vzali Vás za ruku a vedli, mezi soumraky a nocí, životem a snem. Ale i tak výborný malíř, jako je Brichcín, má chybu, podléhá občas záchvatu krutosti, takže původně půvabné ženské tělo namalované jím ala prima, úmyslně deformuje, pokríví a zošklíví, protože se patrně bojí, aby nemaloval playgirl, kýč. Naštěstí mu nakonec stejně nějaká ta malá půvabnost uteče z palety, půvabnost ve smyslu člověka a barvy, tvaru a myšlenky, světla a kontrastu, a pak je to úžasné dílo.

Roman Brichcín vytváří nádherné obrazy, jsou výsostně malířské. Pohrávají si s myšlenkou, přemítají, dívají se novým a nečekaným, dnes naprosto neobvyklým způsobem, a malíř dává do každého kus své duše, právě tak, jako to říkával Apolinére a Jíra.

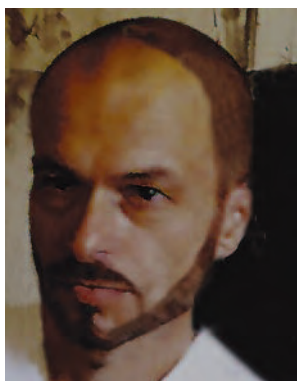
Přiznám se, že na čestných místech v bytě mi visí několik úhelných obrazů Jana Baucha, Josefa Jíry a také že už tam mám 6 krásných obrazů Romana Brichcína, které si s nimi v ničem nezadají.

Jsou nádherné, osobité, a nenapodobitelné. Mají atmosféru, mistrovskou malbu, a já se brzy dostanu do situace, kdy budu litovat, že nemám následovníka (následovnici), který by za 10–15 let přišel za Brichcínem, nebo za Rónou a ptali se, kdo z těch mladých bude dobrý a půjde v jejich stopách.

Pane Brichcíne, dovolte, abych se vyznal ze svého obdivu k Vašemu dílu. Je malováno duší, je osobité, neobvyklé, a krásné. Hladí, tiší, a nutí přemýšlet. Opravdu to nejsou jen serigrafické vlnovky připomínající špagety, nad kterými současní in znalci šílí obdivem, ani kruhy natřené pastelovou barvou, za potlesku stejných odborníků, ale plnokrevné, krásné obrazy, které budou za 100 let pořád krásné, či krásnější, na rozdíl od špaget a tušených krajín. Ne, Vaše umění je plnokrevné, nadčasové, které pohladí duši i srdce a na zdi každého salonu a vily bude nádhernou ozdobou...

A já Vám za nás sběratele i za výtvarné umění vůbec, upřímně děkuji.

Vladimír Neubert, srpen 2012

Roman Brichcín

narodil se 28. 10. 1958

Od roku 1976 do roku 1978 studoval kresbu a malbu u Jiřího Zemana a Dany Puchnarové.

1980 – 1985 pak pokračoval na katedře Výtvarné výchovy v Plzni (PF UK).

Po absolutoriu se věnuje volné malbě.

Žije v Českých Budějovicích, tvoří v Hluboké nad Vltavou.

Výstavy:

Přes svoje mládí již absolvoval desítky výstav, převážně v Německu, Rakousku, Švýcarsku a v Čechách.

1988 první samostatná výstava v Praze

1991 Plzeň

1992 Galerie Mladých, Praha

1993 Švýcarsko

1994 Nová síň Praha

1996 Passov – Německo

1997 Galerie Franze Kafky, Praha

1998 Alšova Jihočeská galerie

1999 2000, 2002 a 2003 Německo

2001 Rakousko, Brno a Český Krumlov

2005 Brazílie

2005 2006 Německo

2008 Galerie Art Praha

2009 Francie, Státní galerie Lorient (Bretagne)

2010 Státní galerie Jablonec nad Nisou

2010 Galerie Art Praha

2011 Galerie Magna Ostrava

1012 Galerie Art Praha

1996 – 1. cena na mezinárodní výstavě Mladé umění v Německu (Passov)

Zastoupení ve státních sbírkách:

V Národní galerii Praha,

Alšově jihočeské galerii,

Budějovické městské galerii,

v Galerii Klenová,

Městském museu Krumlov,

ve všech českých regionálních galeriích,

v Passově, Regensburgu, Mnichově

a dalších městech a sbírkách...

Ukrývání kresby, 2012, olej/plátno, 85 x 90 cm

Jazz (Indian coffee), 2011–12, akryl, uhel/juta, plátno, 110 x 140 cm

Slavnost barev, 2012, olej/plátno, 100 x 130 cm

Café Brasil, 2011–12, olej/juta, plátno, 105 x 140 cm

Omývání nohou, 2012, olej/plátno, 125 x 155 cm

Záhadná štěrbina, 2012, olej/plátno, 105 x 130 cm

Oživlé kameny, 2012, olej/plátno, 85 x 100 cm

Amy on air, 2012, olej/plátno, 110 x 140 cm

Jazz dog (Like a jazz dog), 2011–12, olej, uhel/juta, plátno, 115 x 150 cm

Na cestě, 2011, olej/plátno, 130 x 105 cm

Tajemství (Sen), 2011, olej, voskový pastel, tuš,
sádra/poštovní pytel, plátno, 105 x 135 cm

Velký dort, 2012, olej/plátno, 50 x 60 cm

San Francesco, 2010, olej/deska, 45 x 27 cm

Ohniště a stoly III, 2009–10, olej/plátno, 105 x 125 cm

Červený pokoj, 2012, olej/plátno, 105 x 130 cm

Křídlo, 2011, olej/plátno, 105 x 130 cm

Pelíšky barev (Autoportrét), 2012, olej/plátno, 130 x 100 cm

Kolej Yesterday, 2011, olej/plátno, 100 x 130 cm

Johnu Coltraneovi, 2012, olej/dřevo, 83 x 73 cm

Múza (Duch si vane, jak chce), 2012, olej/plátno, 50 x 60 cm

Černé boa, olej/plátno, 105 x 95 cm

Dvě lásky, 2011, olej/plátno, 50 x 60 cm

Kdo je Ghada Amer, 2009, akryl, olej, grafit/plátno, 50 x 65 cm

Pomalý pohyb (Andreji Tarkovskému), 2011, olej/plátno, 85 x 100 cm

Krajkářka III, 2011, olej/plátno, 105 x 130 cm

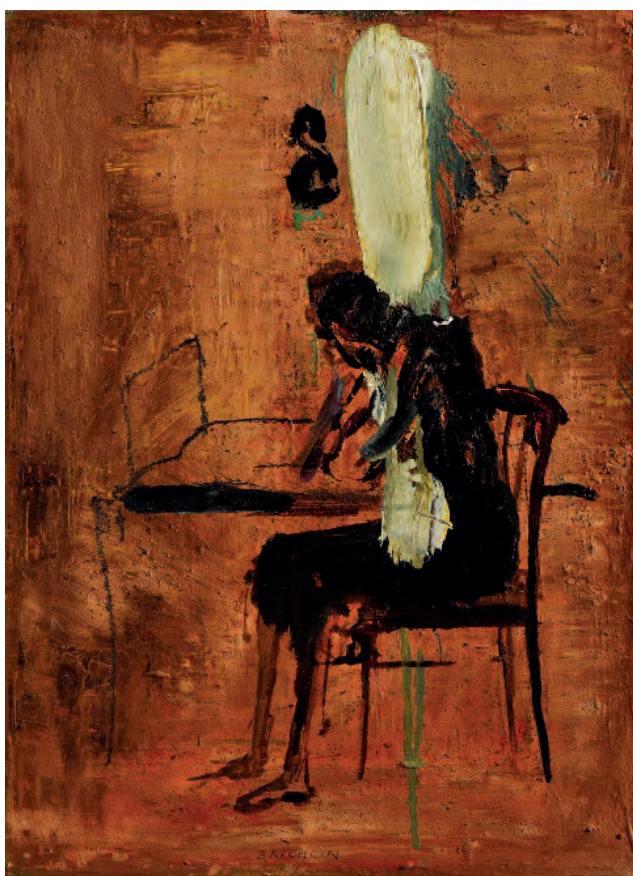
Váza, 2012, olej/plátno, 50 x 60 cm

Vzpomínka na prázdniny, 2011, olej/plátno, 65 x 50 cm

Učitel a žák, 2011–12, olej/plátno, 50 x 70 cm

Telefonní rozhovor, 2012, olej/plátno, 32 x 46 cm

Dotek, 2008–11, olej/plátno, 110 x 130 cm

Křížová cesta, 2009–12, olej, grafit/plátno, 125 x 160 cm

Tři psi, 2012, olej/plátno, 80 x 105 cm

Španělský šátek (Prázdniny), olej/plátno, 105,5 x 125 cm

Muž se psem (Něha), akryl/plátno, 130 x 100 cm

Jam Session, akryl/plátno, 65 x 50 cm

Kráčej dnem, kráčej noci, 2012, olej/plátno, 105 x 130 cm

Ateliér s červenými pruhy, 2007–08, olej/plátno, 110 x 130 cm

Rudolfovský anděl, 2010–12, olej/plátno, 105 x 125 cm

Finistère (Bretagne), 2009, olej/plátno, 100 x 130 cm

Příběhy (Lidé v krajině), 2009–10, olej, grafit/plátno, 125 x 155 cm

Červená linie (Pollock), 2008, olej/plátno, 63 x 80 cm

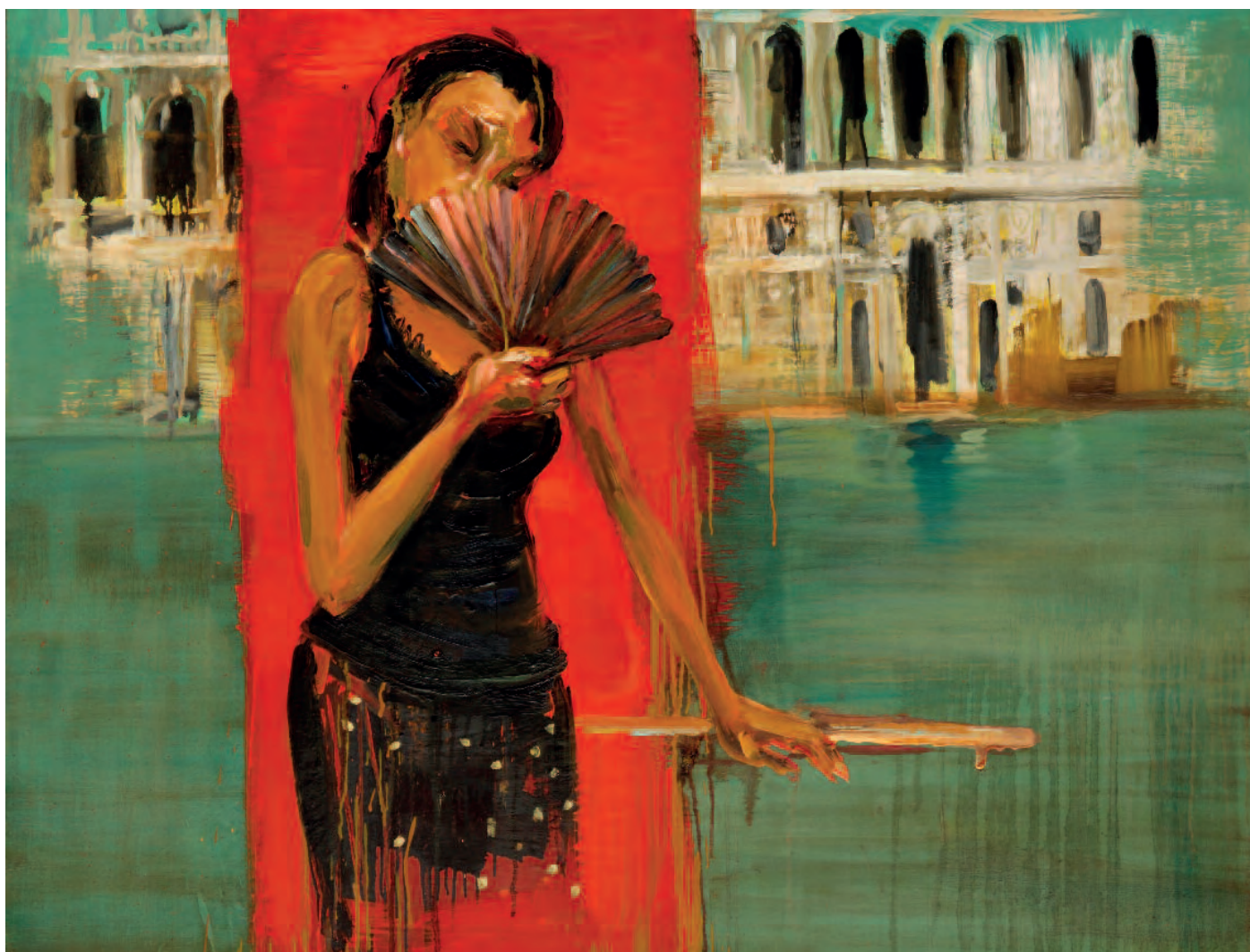
Louise B, 2011, akryl/plátno, 100 x 100 cm

Spektákl, 2011–12, akryl, olej, grafit/plátno, 140 x 100 cm

V kruhu, 2011–12, olej/plátno, 110 x 140 cm

Benátčanka, olej/plátno, 90 x 105 cm

Šaty v noci, olej/plátno, 85 x 105

Červená Karkulka, 2012, olej/plátno, 130 x 100 cm

Šaty, 2011, olej, pastel/plátno, 105 x 130 cm